

Svar, ganske simpelt fordi, hvis jeg uden at lyve kunde afvise Spørgsmaalet, saa vilde jeg utvivlsomt gøre det. Og saa lyver den højtærede Finansminister, som han mener, at en Krigsminister vilde lyve, naar der blev talt om Mobilisering, og han skulde udtale sig om den o. s. v. Jeg siger ikke saa særlig meget til, at den højtærede Finansminister gjorde dette, men jeg siger meget til den Maade, hvorpaa han forsvarede det. Man finder mere eller mindre behændigt en Maade at holde sit Løfte paa, men man gaar for det første aldrig ind paa at aflægge den Slags Løfter, der tvinger en til at lyve, og dernæst kan man beklage bagefter, at man af Ubehændighed har benyttet sig af dette Middel, men det er der ikke Spor af hos den højtærede Finansminister. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Minister, som han siger, slet ikke føler sin Samvittighed besværet, det er der for saavidt ikke noget i, thi det kunde jo ligge i, at den højtærede Minister ikke havde nogen Samvittighed.

Den højtærede Finansminister kom med nogle Udtalelser, som jeg gerne vilde paatale, om den grænseløse Foragt, hvormed han saa ned paa det Postyr, der var rejst rundt omkring i Befolkningen om dette Spørgsmaal paa denne Foranledning. Det naaede ikke op til den Foragt, hvormed han saa ned paa det, og den Overbærenhed, hvormed han for saa vidt kunde tilgive det. Men den højtærede Finansminister overser en Ting, og det er, at det er ikke ham, der i dette Øjeblik bestemmer, om hans Ord for Fremtiden staar til Troende her i Danmark eller ikke. Han vildleder faktisk den offentlige Mening ved det omtalte Dementi. Der er en stor Forskel paa disse Ting, hvem det er, der vildledes, og hvornaar det er, de vildledes. En Krigsminister, der, naar alt i et Land tæt op til en Krig er sat ud af sin normale Gænge, svarer, som han svarer, han vil aldrig komme til at staa til Regnskab for sine Ord. Men en Finansminister, der svarer en Journalist, ganske kategorisk, at der ikke føres Forhandlinger, og giver sit Dementi et saa skarpt og klart Udtryk i Modsætning til Sandheden, kan ikke vente, at man fremtidig skal skænke hans Dementier eller Udtalelser nogen Tiltro. Der findes for en Mand, der er tilstrækkelig vant til det offentlige Liv og den Behændighed, det kræver, Hundreder af Maader til at afvise et saadant Spørgsmaal paa, saaledes at hvis hans Svar bliver mistydet eller udlagt anderledes, vil Ansvarer ikke være Ministerens. Og jeg gad nok vide, hvilken Skade der var sket, hvis Finansministeren havde

svaret saaledes, at han faktisk ingenting havde sagt, og Journalisten saa havde sagt: Ha, ha, der er noget bagved. Stod Land og Rige i Vaade derfor? Havde Ministeren brudt sit Ord? Ministeren havde lovet at tie, og det havde han gjort, men Ministeren havde ikke lovet at lyve, og det var det, Ministeren gjorde. Den højtærede Minister har selv betonet, at der er stor Forskel mellem det politiske og det private, og mange af de Ytringer, der er faldet i disse Dage, har trukket denne Forskel, blandt andet de Ord, som den højtærede Finansminister henvendte til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Den højtærede Finansminister vil forstaa, at der skelnes i denne Sag mellem det rent personlige og det politiske, men naar den højtærede Finansminister stod her i Gaar og sagde: Mit Ord staar til Troende ligesaa stærkt som i Fortiden, saa vil jeg sige, at dette beror paa en fuldstændig Misforstaaelse. Privat staar den højtærede Ministers Ord til Troende ligesom tidligere, men politisk ikke. Og hvis den højtærede Minister mener, at det er noget, han selv bestemmer, vil han ganske utvivlsomt faa at føle, at det er det ikke. Naar et Parti som Venstre gennem sin Formand saa skarpt og bestemt har erklæret, at der ved det, som er sket, er sat en Plet paa Regeringen og paa vort Land, saa er det ikke noget, man afviser ved at stille sig jenseits vom guten und bösen. Det er ganske vist godt at være haardhudet, og det under visse Forhold at kunne bevare sin Sindsro overfor den Slags Ting kan være en privat Behagelighed, men en Egenskab, der gør en særlig skikket til at være Folkets Tillidsmand og Kronens Raadgiver, er det ikke.

Vi staar i Forhold herhjemme, hvor Udsigterne for os er grumme sørgelige, og baade smaa og store Sager falder ind herunder. Jeg var som Georgeist i høj Grad glad ved det radikale Arbejdsprogram, og jeg var ogsaa meget glad ved den varme Tilslutning, det fandt hos den højtærede Finansminister i den Tale, hvormed det radikale Landsmøde sluttede sine Forhandlinger. Jeg var ogsaa glad for dette Program, fordi det rummede en saa stærk Tilslutning til Frihandelstanken, men jeg ved ikke, om man nu skal tage denne Varme og denne stærke Tilslutning for det, den udgives for at være. Jeg ved heller ikke, om Talen om det Tryk, der er lagt paa os fra Amerikas Side i denne Sag, er en Opfyldelse af en loyal Forpligtelse, som Finansministeren har paataget sig, til at sige noget andet end det virkelige. Jeg ved